

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 180/2023
30.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде – Управа за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1783/22 од 20.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 30.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1783/22 од 20.06.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1783/22 од 20.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1783/22 од 20.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1788/20 од 02.02.2022. године у првом ставу изреке, којим је одбијен тужбени захтев којим је тужиља тражила да се тужена обавезе на исплату јубиларне награде у износу од 54.344,00 динара са законском затезном каматом од 15.06.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у другом ставу изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 1788/20 од 02.02.2022. године, тако што је обавезана тужиља да на име трошкова првостепеног поступка, поред досуђеног износа од 30.000,00 динара, плати туженој износ од још 6.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље којим је тражила да се тужена обавезе да плати трошкове другостепеног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиља да на име трошкова другостепеног поступка плати туженој износ од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је, на основу члана 403. став 2. и члана 404. ЗПП, благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде

која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Тужилја је, решењем Министарства правде – Управе за извршење заводских санкција од 29.04.2008. године, као запослена у привременим институцијама Косова и Метохије (КПД у Липљану), преузета у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године. Након преузимања тужилја је остала нераспоређена, тако да у органу тужене државе у који је преузета није фактички радила. Поднетом тужбом тражена је исплата јубиларне награде.

Нижестепени судови су одбили тужбени захтев са образложењем да се јубиларна награда исплаћује за одређено време проведено на раду у радном односу и да тужилја нема право на то примање, јер након преузимања у Управу за извршење заводских санкција Министарства правде није радила – није била радно ангажована. Одлуку о неоснованости тужилјаиног захтева судови су засновали на одредби члана 120. став 1. тачка 1. Закона о раду, којим је прописано да се општим актом и уговором о раду може утврдити право на јубиларну награду и члану 44. став 2. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“ бр. 25/15 ... 34/18), којим је предвиђено да запослени остварује право на јубиларну награду за одређени број година рада проведених у радном односу у државном органу, органу аутономне покрајине, односно јединице локалне самоуправе, без обзира на то у ком органу је запослени остваривао права из радног односа. Тумачењем тих одредби судови су извели закључак да за остварење права на јубиларну награду није довољно да се тужилја налази у радном односу у државном органу, већ је потребно да је за то време била и радно ангажована – да је радила, што овде није случај.

Код таквог стања ствари, по оцени Врховног касационог суда, о посебној ревизији тужилје у овом спору није потребно одлучивати ни ради новог тумачења права, нити ради уједначавања судске праксе. Ревизијски суд је у одлукама донетим у истим чињенично-правним споровима (пресуде Рев2 1500/2021 од 17.11.2022. године; Рев2 2088/2021 од 30.09.2022. године; Рев2 3345/2021 од 02.06.2022. године; Рев2 1920/2021 од 26.05.2022. године; Рев2 1774/2021 од 31.03.2022. године) изразио став о неоснованости потраживања јубиларне награде за запосленог који је у радном односу у државном органу, али који је остао нераспоређен и зато није радио, заснован на тумачењу релевантних одредби материјалног права које се поклапа са тумачењем тих одредби примењених од стране нижестепених судова у овом спору.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

О дозвољености ревизије у спору о новчаном потраживању из радног односа одлучује се применом члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побијаног дела. У овом случају вредност предмета спора побијаног дела (члан 28. ЗПП) износи 54.344,00 динара, што је ниже од вредности која је наведеном законском одредбом прописана као меродавна за дозвољеност ревизије. Одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП се у овом случају не може применити, јер другостепеном пресудом није преиначена пресуда нижестепеног суда у погледу одлуке о главној ствари, већ о споредном захтеву – трошковима парничног поступка.

Стога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**